

[N. Neergaard.]

mue- og Indkomstskatten virkelig kun skulde blive ca. 9 Mill. Kr. lavere end tidligere. Man maa vel erindre, at denne Formue- og Indkomstskat skal udredes paa Basis af Skatteansættelser for et Drifts- aar, der helt og holdent har faaet Krisen at føle, og jeg er af den Tro, at de 9 Mill. Kr. desværre her langtfra vil være tilstrækkelige.

De andre 9 Mill. Kr., paa de almindelige Forbrugsafgifter, ser jeg noget anderledes paa. Paa Grund af den store Bærekraft, som disse Luksusafgifter har vist, og paa Grund af, at de for en stor Del udredes efter Værditoldprincippet og Værdiafgiftsprincippet — for saa vidt disse Varer skal købes i Guldlandene, vil Forringelsen af Kroneværdien her indtægtsmæssigt komme til Gavn —, er jeg tilbøjelig til at tro, at de 9 Mill. Kr. her kunde være et passende Beløb.

Paa Indtægtssiden maa desuden mærkes, at Statsbanernes Underskud er budgetteret til 29½ Mill. Kr. imod Statsregnskabets 31,7. Der er desværre stadig Nedgang i de maanedlige Beretninger om Statsbanernes Drift, og skønt jeg ikke skal rejse nogen væsentlig Indvending mod den Budgettering, som den højtærede Finansminister her har foretaget, er det dog meget tvivlsomt, om den vil holde Stik.

Endvidere er det givet, at Renterne af Statsgælden vil blive væsentlig større, end de her har kunnet budgetteres. Jeg bebrejder ikke den højtærede Finansminister det mindste i denne Henseende, det var umuligt for ham at budgettere anderledes, end han har gjort; men jeg finder det rigtigt, saa meget mere som den højtærede Minister ikke selv nævnte noget derom, at gøre opmærksom paa, at denne Budgettering absolut ikke kan holde. Med Hensyn til Renten af den udenlandske Gæld faar vi et saa stort Beløb at udrede i Valutaer, som staaar og muligvis i længere Tid vil staa over vor, at der her vil blive Tale om en meget betydelig Merudgift.

Renten af vor udenlandske Gæld er budgetteret til 30 734 000 Kr., og heraf er den langt overvejende Del — jeg anslaaer det til 28—29 Mill. Kr. — stiftet i Valutaer, der nu holder fast ved Guld og rimeligvis vil gøre det i længere Fremtid, nemlig Amerika, Frankrig og Holland. En Følge deraf vil være, at disse meget betydelige Rentebeløb, her er Tale om, maa forhøjes med ikke ganske faa Millioner. Hvor stor Forøgelsen bliver, er det selvfølgelig umuligt at sige i Forvejen.

Nogen Usikkerhed er der ogsaa til Stede

med Hensyn til Forrentningen af det 50 Mill. Kr.s indenlandske Laan, som forfalder til Udbetaling den 15. November 1931, og de 60 Mill. Kr., der forfalder til Udbetaling den 15. September 1932. Men her antager jeg dog ikke, det vil komme til at spille nogen væsentligere finansiel Rolle, vi haaber alle, det maa lykkes den højtærede Finansminister at faa disse nye Laan anbragt til lignende Rente som den, der nu gælder. I hvert Tilfælde kan Differencen ikke blive stor.

Naar jeg saa vender mig til Udgiftsbudgettet, er Besparelseskravene til en vis Grad imødekommet. Jeg anerkender ogsaa, hvad den højtærede Minister selv fremhævede, at der er vist ikke ringe Tilbageholdenhed med Hensyn til Nybevillinger og Nyanlæg af forskellig Art. Naar jeg maa rette den samme Anke mod Anlægsudgifterne paa Finansloven som paa Statsregnskabet, erkender jeg, at langt den største Del — det er beklageligt, men jeg erkender det — af disse Udgifter er bundet ved tidligere Bevillinger og Beslutninger og bestaar af Fortsættelsesudgifter. Men dér, hvor man har kunnet staa frit, dér indrømmer jeg, at der er udvist en ikke saa ringe Tilbageholdenhed, og at der altsaa gør sig en afgjort Besparelsetendens gældende i det Forslag til Udgiftsbudget, som her foreligger.

Skulde jeg karakterisere disse Besparelser, saa vilde jeg sige, at det Slangudtryk, som i sin Tid, i en længst forsvunden politisk Periode, blev anvendt paa Behandlingen af Finansloven: „en barberet Pudel“, det passer jo ikke her. Pudlen er paa ingen Maade barberet, den er blot lempeligt maskinklippet, om jeg maa bruge det Udtryk. Naar jeg lige undtager Kælebarnet, Militærvæsenet, som man jo altid dækker for fra Regeringens Side, er der egentlig talt ikke gjort noget synderligt for at faa strøget af Finansloven og af Lovgivningen — thi paa de allerfleste og vigtigste Omraader her kræves der jo en Lovgivningsbemyndigelse — saadanne Tilskud og Udgifter, som kunde være berettigede i bedre Tider, men hvis Berettigelse kan omtvistes i Tider som de nuværende.

Man har altsaa i det væsentlige ladet Udgifterne staa, men man har klippet Spidserne af dem. Kun paa ganske enkelte Omraader — naar jeg undtager Militærvæsenet —, som med Hensyn til Rejseunderstøttelser, har man strøget Udgiften, ellers er Forholdet det, som jeg siger. De Kategorier, der har været Genstand for denne Maskinklipning — altsaa en Klipping med en meget lempelig Maskine —, nævnte den højtærede